

Dol(ç)or

No podia més. La seua cara de ràbia que s'apropava a mi, i jo, començava a notar tot allò que em passaria quan ell arribara a mi. En aquests moments, el temps anava tan lent, que era estressant. Era un moment de por, res més. La seua cara davant la meua, sentint tot el que em deia. Mostrant-me tots els errors que he comés. Notar la seua mà en la meua galta. Una onada de dolor, que s'apodera de la meua cara. I alhora cau la llàgrima, plena de por, del meu ull morat.

No està. Ha marxat al bar, com cada matí i vesprada. I a mi, m'ha tancat sense claus, dins de la nostra petita casa amb tota la feina. He d'anar a comprar, però sense claus per eixir m'és impossible. Li telefone, i després de 10 minuts ben llargs arriba per a deixar-me eixir. Sols em dirigeix la paraula per amenaçar-me, que no parli amb ningú.

Porte caminant els dotze minuts que hi ha de casa fins al mercat, baix el sol abrasidor. Veig de lluny a Marta. S'apropa, i jo plena de por faig un pèssim somriure. Si ell arriba a saber que he parlat amb Marta em pegarà, ja m'ha avisat. Serà culpa meua, però tindrà igual. Ell farà el que vulgues.

Em pregunta sobre el meu estimat fill. Jo desitjant veure'l, li explique que està vivint a Berlín, que sols el veiem al Nadal. He de marxar per arribar a hora normal a casa i que no sospite res. Deixe la conversa amb Marta i faig camí per tornar a casa.

Estic contenta. Després de 2 anys l'he vista, tant feliç com quan érem petites i ens deixàvem anar pel vent amb les bicicletes. Ella m'ha notat diferent, ho sé. Ja m'estic acostumant a les mirades de pena de la gent. Suppose que serà per la meua cara. Cara de tristesa amb un poc d'angoixa.

Abans de girar el carrer, en el que havia parlat amb Marta, veig de lluny a Vicent. Em segueix la mirada, amb menyspreu, com si jo hagués comés algun delictes. M'he posat nerviosa, he mirat endavant i he tornat a casa amb un mal gust de boca. No puc deixar de pensar en això. Segur que li ho ha dit, i només arribar a casa m'aguantaré, ja que és culpa meua.

Deixe el carrer, i entre en l'habitació més tranquil·la de tot l'edifici. A poc a poc pujo les escales, i em creue amb el gat de la del segon. Fique les bosses de la compra davant la porta. I, suaument trac les claus de la butxaca.

Entre, i com era d'esperar està ahí, tirat al sofà. No el desperte, podria quedar-me sense menjar.

Decideixo anar fent el dinar, ja es despertarà.

Acabem de dinar i comence a llevar taula, mentre ell busca errors en el meu treball de hui i ho combina amb atacs de dolçor per fer-me veure que m'estima més que mai. Estic espantada per si diu alguna cosa sobre Marta, però pareix que no. Quan calla, posa la televisió. Sols hi ha que males notícies. La quantitat de gent sense treball, on ens situem nosaltres. Totes les dones que han mort o han sigut maltractades, i han sigut portada en diaris. Pensar que algun dia pogués ser jo la protagonista d'aquesta portada.

Vaig a la prestatgeria, necessita que la pols marxe d'ella, i trobe un llibre. El llibre de la meua infància.

El podia llegir tantes vegades, tants anys, que mai em cansava. El llegia amb una de les meues germanes, la major. Fa tant de temps que tampoc la veig, crec que havia tornat de Barcelona i ja vivia aquí. No ho sé, i tampoc ho puc saber. Em vaig fixar, el llibre estava a mitges, el punt de llibre marcava la pàgina 46. No em vaig fixar més amb la pàgina, sinó en el punt de llibre. Era un dels calendaris que la meua mare duia de la fruiteria. Estaven marcats el aniversaris de la família, i vaig notar que en una setmana seria el de Júlia, la meua germana major amb la que llegia el llibre.

L'última vegada que la vaig veure va ser a la mort de la mare, fa 5 anys. Em va transmetre felicitat en un moment dur, en un moment en què necessitava felicitat.

Un crit em va despertar del meu agradable record, era ell. Sols volia una cervesa. I jo, sentint una felicitat i alhora un menyspreu li la vaig dur.

Quan ell va marxar vaig aprofitar per obrir l'ordinador. Primer de tot vaig anar al correu electrònic. Vaig veure un correu de Àlex, el meu fill. Pel meu cos circulava una mena de felicitat estranya. Tenia ganes de saltar i ballar, però m'ho impedia la meua por a que ell entrara.

En el correu, Àlex m'explicava que s'anava a casar. La meua felicitat anava a més. Era catalana, i també havia anat a treballar a Berlín. Les notícies bones se m'apoderaven, fins al moment que vaig llegir que havia de confirmar l'assistència per telèfon. Em vaig enfonsar. Ell em tenia prohibit agarrar el telèfon, i era exactament el que jo desitjava fer. Havia d'anar a la boda d'Àlex, però com podia confirmar?

Vaig estar donant-li voltes al problema tota la vesprada, i em vaig decidir a contar-li. No s'enfadaria tant, pensava, però com sempre jo no pensava el que tocava. Em deia que estava feliç per la boda, però enfadat amb mi. Va pressionar la seua mà i la va dirigir cap a la meua panxa. Jo assimilava el dolor, i em vingué una puntada de peu a la cama esquerra. Vaig caure a terra, i allí seguia el meu patiment. Ell seguia donant-me colps. El nas em sagnava i el meu braç estava adolorit. Amb poca vergonya em va dir: va que jo et vull molt i ho saps. Va veure que passava d'ell i va decidir marxar amb una portada. I jo, seguia a terra. Em sentia buida, plena de dolor i una dolçor amarga que em mata per dins. Els llums apagats no ajudaven. M'estava costant tant alçar-me. Ja asseguda al sofà, vaig veure tot el desastre que hi havia a casa. La sang del meu nas regnava en el terra, al costat de la meua dignitat. Em sentia tan malament. Hauria de ser ell el que es sentís malament. Vaig anar al bany i em vaig curar totes les ferides, que havien sigut fruit del meu dolor.

En dos dies seria la boda, i jo sense vestit que posar-me. L'única cosa bona és que es celebrava aquí, a València. Vaig decidir optar a posar-me un vestit vell que hi havia al meu armari, però que mai perdia l'elegància.

Ja sabent la roba, em vaig dedicar a seguir netejant la casa. Notava com si la prestatgeria em cridés i no em vaig poder negar a apropar-me. Vaig traure el llibre i vaig veure que en dos dies també seria l'aniversari de la Júlia. No podia parar de preguntar-me si ella era convidada a la boda, però tampoc volia obrir el correu per preguntar-ho. Sols podia esperar al gran dia.

Eren les nou del matí. Ell seguia dormint, però jo m'havia alçat abans per maquillar-me les ferides. Ja els dos preparats, ens dirigíem cap a l'església de Sant Joan de la Creu. Feia un dia calorós, i en el cotxe sols es sentia de fons «Que tinguem sort». Va abaixar la veu de la música, va mirar-me i em va dir: No vull que destaques. I difícil serà amb aquest vestit, que pareixes una senyoreta de companyia. Amor meu, no em vull enfadar amb tu, tinguem el dia en pau.

Vaig callar i plorí per dins, el meu món sols eren que llàgrimes plenes de patiment.

Vam arribar, i de lluny vaig veure molta gent de la família. A tots menys a Júlia. El meu fill em va abraçar. Quan menys m'ho esperava, la cerimònia estava acabant. M'estava cansant de l'olor d'església.

Eixint per la porta, vaig veure a un costat a Júlia i em va somriure. M'hi vaig apropar jo sola per parlar amb ella. A ell l'havia deixat darrere. Em va mirar i va preguntar per què seguia amb ell després de tot. Li vaig qüestionar allò. Ella seguia dient el mateix. Pareixíem un disc ratllat. Era l'única que s'havia adonat del que realment passava, després de tants anys...

Li vaig demanar que s'ho callés, era una cosa meua. Li va costar assumir-ho, però ho va acceptar. A l'arribar a casa, després de tot el dia, es va dirigir a mi i em va felicitar. Com a regal em va oferir mantenir relacions sexuals, però jo em vaig negar. Es va enfadar, i com a castic per negar-me em va obligar a mantenir relacions sexuals amb ell.

No podia dormir. Pensava amb la conversació amb Júlia. Vaig arribar a la conclusió que açò era massa per a mi. El vaig mirar, sols em feia que fàstic. Sabia el que passaria si plantava cara, però notava com si ho necessités. Sols volia agarrar el meu llibre, tancar la porta i marxar lluny. Estava a la dutxa, com cada matí. Quin moment més inoportú perquè no quedaren magdalenes. Vaig

eixir de la dutxa amb la tovallola i li vaig explicar que en compraria hui, però que ara havia de menjar una altra cosa. Es va enfadar i em va mostrar el poc de respecte que tenia cap a mi insultant-me, i sense adonar-me'n em sentia inferior a ell, em sentia inútil. Vaig tornar a la dutxa plorant per un dolor estrany. Quan vaig eixir no estava, i jo m'alegrava. No volia saber res d'ell.

El telèfon va sonar, i jo vaig anar ràpidament. No solíem rebre moltes cridades. El vaig agarrar. Sols sentia plors. Em va costar reconèixer-la, era la meua germana menuda, Laia. Li vaig dir que es tranquil·litzés, i així em podria explicar el que havia passat. Amb un delicat fil de veu m'ho va explicar. Era Júlia, anava cap a casa després de treballar, i un camió l'havia atropellada. Jo sols volia que morir-me. Vaig arrencar a plorar, i no vaig poder parar fins que vaig decidir anar a passejar. Sabia el que estava fent, marxar de casa sense avisar. Arribí a un parc i em vaig ficar a llegir Peter Pan en honor a Júlia. Em sentia lliure, molt lliure.

Torní a casa i vaig veure que ell tampoc estava. Vaig anar a buscar-lo al bar i li ho vaig contar tot. Ell va fer com si sentís pena per mi, però no sap actuar molt bé.

Vam arribar al tanatori. La vaig veure allí, tant tranquil·la. La gent m'atabalava. Sols volia que no fos veritat tot allò. Em vaig asseure a un racó i vaig seguir llegint.

Notava com que tenia alguna cosa pendent, havia de ser forta i guanyar a la meua principal por, ell. Ho havia de fer per Júlia. Ella, de menuda, m'havia mostrat d'una manera més tendra el món.

Jo estava farta. Farta d'amagar les ferides. Farta de posar excuses ridícules. Farta que la gent no s'adonés del gran problema que hi ha. Farta de ser el gènere oprimít. Farta de ser menys. Farta d'anar pel carrer sabent tot el que el que em pot passar. Farta de tindre la mort com a companya. Farta d'amenaçes. Farta de no mostrar el meu vertader jo. Farta de la discriminació. Farta de ser la dèbil. Farta de ser tonta. Farta de ser inútil. Farta de tot.

Vaig agarrar una bossa, en la qual posí tots els meus objectes estimats. El vaig mirar i li vaig dir: Gràcies. Gràcies per mostrar-me el monstre que eres. Per fer-me veure com realment eres. Per ensenyar-me a ser forta. Per ensenyar-me a valdre'm per mi mateixa. Gràcies per fer que m'estime. Vaig tancar la porta i em vaig dirigir cap al parc de l'última vegada. Em sentia lliure, nova i forta.

Prop de mi va passar una xiqueta d'uns 5 anys. Molt prima, amb un pèl marró com la xocolata i uns ulls blaus com l'aigua. Es va girar cap a mi i li vaig fer el major somriure de la meua vida. Li vaig dir que s'apropés i li vaig dir: Sols eres la dona de la teua vida. Em va tornar un somriure i va marxar.

Jo vaig alçar-me i vaig dirigir-me cap a la comissaria per a denunciar un cas de violència de gènere. Allí em va fer una pregunta: En algun moment has sentit que et mories? I jo sense tindre por a res li vaig contestar un: Sempre.

Sabia que ja no seria manipulada, maltractada o abusada. Començaria de zero, d'un zero molt gran.